

ZPRAVODAJ

FARNOSTÍ KUTNÁ HORA, BYKÁŇ A TŘEBONÍN

4/2025

Naděje však neklame, neboť Boží láska je vylita v našich srdcích
skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Římanům (5:5)

Z obsahu

- 3 **Aktuality**
- 5 **Seriál ze sakristie**
- 6 **Církevní gymnázium a CMŠ**
- 7 **Farní knihovna**
- 8 **Chrám svaté Barbory**
- 9 **Duchovní okénko**
- 10 **Oblastní charita Kutná Hora**
- 11 **Naše varhany**
- 12 **Národní pouť do Říma**
- 18 **Zažili jsme**
- 20 **Ze sedlecké farnosti**

Tiráž

ZPRAVODAJ 4/2025

farností Kutná Hora, Bykář a Třebonín

Vydáno: 13. 4. 2025

Slouží pro vnitřní potřebu farností
Kutná Hora, Bykář a Třebonín.

Doporučený příspěvek na výtisk: 20 Kč

Vydává:

Římskokatolická farnost
- arciděkanství Kutná Hora
Jakubská 1, 284 01 Kutná Hora
www.khfarnost.cz

Redakce:

Viktor Darebný, tel.: 739 495 249
e-mail: viktor.darebny@khfarnost.cz

Foto na titulní straně: otec Vladislav

Uzávěrka příštích dvou čísel : 6. 5. a 18. 6.

Redakce si vyhrazuje právo
došlé příspěvky krátiť.

Kontakt na kněze

Pokud máte zájem o duchovní rozhovor či setkání s knězem, chcete navázat kontakt s naším společenstvím nebo se jen zeptat na cokoli ohledně křesťanství, neváhejte se obrátit na duchovního pastýře farnosti:

P. Vladislav Brokeš, arciděkan
tel.: 731 402 221
e-mail: vladislav.brokes@khfarnost.cz

Drazí farníci, milé sestry a bratři,

celou postní dobu jsme se připravovali na vstup do Svatého týdne, v němž opětovně prožíváme tajemství Kristovy smrti a slavného vzkříšení. Tento čas jsme mohli prožít jak osobně usebrání, tak i jako farní společenství.

Na programu byly duchovní obnovy pro muže a ženy. V Nové Cerekvi jsem strávil požehnaný víkend s dvanácti muži – v symbolickém počtu, jako dvanáct apoštolů, jsme se mohli opravdu otevřít jeden druhému i Bohu.

V Želivi jsem mohl prožít duchovní víkend s dvaceti šesti ženami. Hned po příjezdu a večeri jsme slavili mši svatou v opatské bazilice Narození Panny Marie a zakusili jsme otevřenou náruč tohoto duchovního klenotu. Až do neděle jsme se mohli ponořit do společenství s Bohem i mezi sebou navzájem a cítit opravdové vanutí Ducha svatého, který se projevoval v atmosféře vzájemné lásky, naslouchání i promlouvání k srdci každého z nás. Děkuji všem účastníkům postních obnov a těším se na další společné chvíle, kde budeme moci čerpat ze společně prožitých duchovních pokladů.

Největší událostí pro naše farní společenství bylo putování do Říma k hrobům apoštolů v právě probíhající Jubilejním roce. Jako poutníci naděje jsme se připojili k Národní pouti do největších římských bazilik a mohli jsme projít svatými branami s prosbou o proměnu našich osobních životů i našich rodin a společenství. V každé bohoslužbě jsem zvláště pamatoval na poutníky i na každého z vás doma, kteří jste nás duchovně doprovázeli. Já se raduji z prožitého společenství i skvělé poutnické party, která se za krátký čas pobytu vytvořila. Velká gratulace patří našemu řediteli kůru a varhaníkovi Viktorovi, který v posvátných bazilikách svatého Pavla při křížové cestě a u sv. Petra při mši svaté doprovázel na varhany.

Naše město prožívá výročí 30 let od zapsání do UNESCO. Na dalších stránkách se dozvíte důležité informace z připravovaných akcí naší farnosti. Cílíme na krásu života, který se odehrává především v chrámu svaté Barbory a chceme tuto skutečnost vyjádřit výstavou fotografií, koncertem chlapeckého sboru, krátkým filmem, který natáčíme a slavnostní pontifikální mši svatou o vigilií svátku svaté Barbory. Jedním ze zdařilých projektů organizovaných společně s dalšími subjekty byl Festival světla, kdy kromě jiných světelných instalací ve městě, byl na průčelí chrámu promítán skvělý videomapping, který vyvrcholil pro mě dojemnou až světelnou projekcí Trůnící kutnohorské Madony.

Chci vám popřát, milé sestry a bratři, požehnané prožití Velikonočních svátků s radostí, že do společenství církve přijmeme devět katechumenů, za které se můžeme modlit, a přijmout je do našeho společenství. Ať světlo velikonoční svíce prozáří temnoty našich životů a osvětlí naši životní pouť.

Z celého srdce přeje otec Vladislav ●

Římskokatolická farnost
arciděkanství Kutná Hora

„Hle, já jsem s vámi
po všechny dny
až do konce světa.“
(Mt 28,20)

Požehnané
Velikonoce
2025

+ Vladislav Procházka

+ Michal Trnka

kazatelna
chrám sv. Barbory, Kutná Hora

Setkání kněží v Kolumbii a Brazílii

Milí farníci,

rád bych vás informoval o mé pracovní cestě do Kolumbie a Brazílie, která se uskuteční ve dnech 21. dubna až 7. května 2025. Vstoupil jsem do pátého a tedy posledního roku mé služby v Díle Mariině ve službě moderátora kněžských společenství na celém světě a z tohoto důvodu jsem pozván na dvě konference, kde se kněží Latinské Ameriky setkají.

Každé setkání tohoto typu je nesmírně obohacující a věřím, že bude plodné i pro moji službu vám farníkům. V době mé nepřítomnosti mě bude zastupovat otec Michal, který společně s ostatními členy farního týmu jistě vyřeší vše potřebné. Již nyní vás prosím o modlitbu a zároveň slibuji, že na vás v modlitbě vzpomenu.

Na setkání s vámi po návratu se těší

otec Vladislav ●

Sbírka pro Svatou zemi

Již papež Pavel VI. v roce 1974 ve své apoštolské exhortaci *Nobis in Animo* určil Velký pátek jako den, kdy se má konat sbírka na pomoc křesťanům ve Svaté zemi. Sbírký se mají účastnit farnosti po celém světě. Obvykle je 65 % vybraných prostředků určeno pro františkánskou kustodii Svaté země, která již více než 800 let pečuje o svatá křesťanská místa v regionu. Františkánská kustodie využívá prostředky také na humanitární a sociální aktivity, včetně pomoci při úhradě zdravotních nákladů rodin a na jejich

základní potřeby a také na zajištění bydlení pro potřebné lidi a mladé rodiny, které platí symbolické nájemné. Zbývajících 35 % dostává Dikasterium pro východní církve na podporu seminaristů a kněží a na vzdělávací a kulturní aktivity.

Sbírka se koná na Velký pátek u Božího hrobu v kostele sv. Jakuba, kde bude připravena pokladnička na tento účel.

redakce ●

Milí farníci,

rád bych vás oslovil s nabídkou, která může být příležitostí nejen k dobrému skutku, ale i k budování vztahů, odpočinku a společně stráveného času.

Farnost vlastní pozemek o výměře 5 801 m² (parc. č. 638 v katastrálním území Grunta), který byl dosud využíván v rámci pachtovní smlouvy k zemědělským účelům. S koncem roku 2024 však tato smlouva vypršela a pozemek je od té doby nevyužívaný.

Jedná se přitom o krásný prostor přímo sousedící s kostelem Nanebevzetí Panny Marie a hřbitovem v Gruntě. V katastru je vedený jako ovocný sad. Má tedy nejen praktický, ale i duchovní a symbolický význam.

Nechceme tento pozemek prodávat. Naopak — rádi bychom jej nabídli ke komunitnímu využití. Hledáme ty z vás, kteří by měli chuť a energii se na tomto místě podílet — ať už péčí o zeleň, vysazením nových stromů, vytvořením místa pro odpočinek a setkávání, nebo organizací komunitních sešlostí, poutí a dalších aktivit.

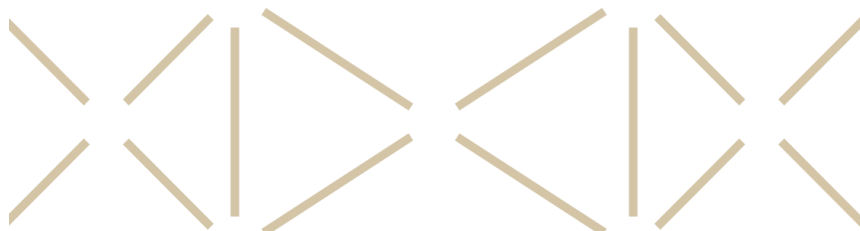
Pozemek by se tak mohl stát živým prostorem, který propojí péči o okolní krajinu s duchovním životem naší farnosti. Místem, kam by vedlo putování z Kutné Hory, kde bychom se mohli potkávat, tvořit a růst, a to nejen ve smyslu úrody, ale i v lidském a duchovním rozměru.

Máte nápad, chuť se zapojit, nebo byste se jen rádi dozvěděli více? Budeme rádi, když se nám ozvete ať už emailem na adresu arcidekanstvi@khfarnost.cz či osobně přímo u otce Vladislava. K dispozici je také jednoduchý formulář, který nám pomůže lépe zmapovat možnosti využití pozemku. Dostanete se k němu naskenováním přiloženého QR kódu. Každá myšlenka, každý pár rukou i dobré slovo jsou vítány.

Těším se na společné kroky

S úctou

otec Vladislav ●

**KOSTEL
NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
V GRUNTĚ**

Liturgie evangeliáře

Hlásání evangelia při mši svaté je vrcholem bohoslužby slova, proto je potřeba dobře rozumět liturgii evangeliáře. Na začátku mše svaté, ve vstupním průvodu přinášíme slavnostně knihu evangelií. Tím, že tuto knihu slavnostně přinášíme, vzdáváme úctu k Božímu slovu a Kristu, který k nám přichází ve svém slově. Následné položení na oltář není náhodné, ale naopak podtrhuje úzkou jednotu mezi bohoslužbou slova a bohoslužbou oběti.

Co znamená zpěv před evangeliem?

Před samotným čtením evangelia přichází zpěv aleluja a liturgie dává význam tomuto zpěvu. Nejedná se o nějakou písničku, ale o vítání Pána, pozdrav Pánu, vyznání víry v Pána. Pokud toto pochopíme, pochopíme, proč při tomto zpěvu všichni stojíme — zdravíme vzkříšeného Krista a vyznáváme svou víru. Když tedy začne zpěv aleluja, všichni se postaví. Evangeliář je nyní z oltáře chleba odnášen na ambon, tedy oltář slova, aby se Boží slovo stalo naším pokrmem. Tento zpěv před evangeliem k hlásání radostné zvěsti neoddělitelně patří a na její slyšení nás připravuje. Když po žalmu nebo o druhém čtení společně povstaneme a společně zpíváme, vyznáváme naši víru v Pána, který k nám ve svém slově přichází, zdravíme ho a vítáme ho.

Jaký je význam svící a kadidla?

Pokud se při mši používá evangeliář je slavnostně přinášen k ambonu za doprovodu kadidla a svící. Pozvednutí posvátného textu, aby byl viděn dříve, než bude přečten, doprovázené povstáním, tedy vyjádřením úcty všech přítomných, nacházíme již v Izraeli. Vůně kadidla, přinášena před Vládce světa, je dalším prvkem, kde nás chce liturgie upozornit, že mezi nás přichází vzkříšený Pán. Střed-

věká modlitba k požehnání kadidla nám umožňuje pochopit, že jako se od žhavého uhlí rozpaluje vonná pryskyřice, tak chce také Boží slovo rozpálit naše srdce a proměnit náš život v modlitbu chvály Toho, jehož věčné Slovo se stalo tělem, a učinit z našich skutků libou vůni, kterou Kristus obětuje Bohu a která proniká do celého světa.

Podle některých autorů začalo světlo doprovázet knihu evangelií jako napodobení římské knihy císařských výnosů, která byla z úcty k císařovým nařízením pokládána mezi dvě hořící svíce. Podle jiných historiků ale svíce a kadidlo začaly doprovázet evangeliář podobně, jako doprovázely biskupa ve vstupním průvodu — jako znamení převzaté z císařského ceremoniálu, které všem jasně sdělovalo, že zde je přítomen Pán, Vládce světa, který přichází ve svém slově. V liturgickém roce existuje jediná mše, u níž rubriky zapovídají přinášení svící k evangeliu a to na velikonoční vigílii.

Proč před evangeliem děláme znamení kříže?

Pozdrav kněze *Pán s vámi* před čtením evangelia naznačuje přítomnost Pána, tentokrát v jeho slově. Kříže, které po pozdravu děláme, měly ve středověku povahu exorcismu. Znamení kříže na čele, na ústech a na prsou opevňovaly proti d'áblu, aby nebránil ve slyšení Božího slova. Označením křížem vyjadřujeme úctu k Božímu slovu a připravenost jej přijmout, vyznávat a žít. Křížek na čele znamená prosbu, aby nám Bůh dal porozumění evangeliu. Na ústech zdůrazňuje křesťanskou povinnost evangelium nejen slyšet, ale i hlásat. Na srdci symbolizuje víru, která má být zakořeněná v našem životě.

Pozdravy, zvolání, svíce, kouř, kříže, které děláme, zpěv, nemají jiný smysl, než pomoci rozhořet naše srdce pro Pána, který k nám chce mluvit dříve, než začne lámat chléb na oltáři, mají nám pomoci uvěřit v jeho přítomnost a přijmout jej do svého života.

Jaroslav Bouška ●

Akce v plném proudu

Předjaří bývá dlouhé. Je po pololetním vysvědčení, do prázdnin daleko. Maturity ani přijímací zkoušky se ještě nekonají. Často jsou tyto „všední týdny“ oblíbený časem pro spoustu aktivit.

Oktáva ještě před závěrečnými zkouškami vyrazila na představení do Anglického divadla. Školní parlament zorganizoval hned dvě akce – Den ve stylu masopustu a Den v barvách. Kvinta pilotně vyzkoušela Dny pro duši prostřednictvím programu Invenio, za kterým vyjeli do Nazareta v pražské farnosti Kunratice.

Konala se spousta kol olympiád – školních, okresních a již některých krajských ve všech různých předmětech a kategoriích. Můžeme se pochlubit postupy do vysokých kol napříč předměty. Za největší úspěch stojí zmínit postup Veroniky Strakové z oktávy, která se v olympiádě z biologie v nejvyšší kategorii A proboujela do celostátního kola. Kvůli tomuto postupu se letos budou psát písemné maturitní práce z jazyků nadvakrát, aby se Veronika mohla elitní čtyřdenní soutěže zúčastnit.

Současně probíhají sportovní turnaje v regionu i na celostátní úrovni církevních škol. Celostátně soutěžili zatím jen chlapci. Protihráči na klání v Ostravě jejich florbalového útoku podlehl a chlapci si přivezli první místo.

Výuku obohacenou o výjezd měli studenti primy a sekundy, kteří navštívili výstavu Tutanchamon v Praze. Tercie se vydala do Clam-Galasova paláce na badatelský historický workshop a septima navštívila slovenskou ambasádu. Kvintáni hostili studenty z Plzně a navázali spolupráci

v rámci výtvarné výchovy. V posledních dnech také odjela tercie na výměnný pobyt na Slovensko.

Spirituál Michal Šramko zorganizoval postní duchovní obnovu pro děti navštěvující hodiny náboženství do Čihošti.

Podařilo se uskutečnit projekt Hledá se změna ve spolupráci s organizací Milion chviliek pro demokracii. Projekt přišla představit naše absolventka, nyní garantka Milionové sítě Kateřina Grenarová.

Podrobnosti o akcích školy najdete také na webu www.cgym-kh.cz nebo Instagramu https://www.instagram.com/cg_kutna_hora/

Aktuálně máme radost ze společné školní fotky, o kterou se s Vámi dělíme.

Marie Knappová ●

Církevní mateřská škola

Březen v naší školce

Začátek března v Církevní mateřské škole sv. Jakuba byl nezvykle poklidný. Školka fungovala v omezeném provozu pouze jedné třídy a s minimálním počtem dětí. Vše bylo způsobené probíhajícími jarními prázdninami a děti si tak mohly užít neobvyklou komorní atmosféru ve třídě. Po jarních prázdninách jsme se všichni opět sešli v hojném počtu a strávili krásné slunečné dopoledne na školkové zahrádce. Od rána jsme měli na pilno, jelikož jsme chystali suroviny na přípravu oběda. Výjimečně jsme si totiž sami vařili oběd na naší zahradě. Prvním chodem byla vynikající zeleninová polévka. Následovalo opékání špekáčků,

na kterých si pochutnali všichni, včetně pana faráře. V březnu jsme se tematicky zaměřili na blížící se jaro a povídali jsme si o počasí a jarních proměnách v přírodě. Dozvěděli jsme se, co potřebuje cibule nebo semínko, aby rostlo a poznali jsme stavbu rostliny. První jarní den oslavily děti ze zelené

třídy pěším výletem po okolí Kutné Hory. Děti z oranžové třídy přivítaly jaro zpěvem písně Jaro dělá pokusy a na zahrádce seli a sázeli lichořeřišnici, slunečnice a mečíky. Pravidelná návštěva GASKU opět nechyběla a z dětí ze zelené třídy se za pomoci paní lektorky stali kubističtí umělci. Během března jsme absolvovali poslední návštěvy sokolovny a nyní se můžeme pomalu těšit na blížící se lekce plavání. Otevřená zahrada, která se kvůli špatnému počasí přesunula na úterý 18.3., byla i tentokrát více než zajímavá.

Úkolem všech zúčastněných bylo nafouknutí velkého balónu nad rozdělaným ohněm. Vše se podařilo a balón vzlétl. Sledovat nadšení v očích těch nejmenších bylo skutečně kouzelné. Další setkání v rámci Otevřené zahrady proběhne ve čtvrtek 10.4. Tentokrát bude umělecky zaměřené a půjde o Velikonoční (Art) jarmark. Jste srdečně zváni.

Iveta Neubergová ●

Farní knihovna

Jak se vyhnout vyčerpání a vyhoření

Dnes Vám představím knihu Anselma Gruna „Prameny vnitřní síly“.

O autorovi jsem již psala v minulých zpravodajích a představila jsem jeho knihu s ekonomickou tematikou, dnes uvedu něco z psychologie. Jsou to dva z mnoha oborů, kterým se Anselm Grun věnuje. Je členem benediktinského řádu a působí jako hospodářský správce opatství v Munsterschwarbachu u Wurzburgu. Pořádá také kurzy pro manažery velkých německých firem, věnuje se duchovnímu poradenství a je autorem mnoha knih a brožur s duchovní tematikou, které u nás postupně vycházejí.

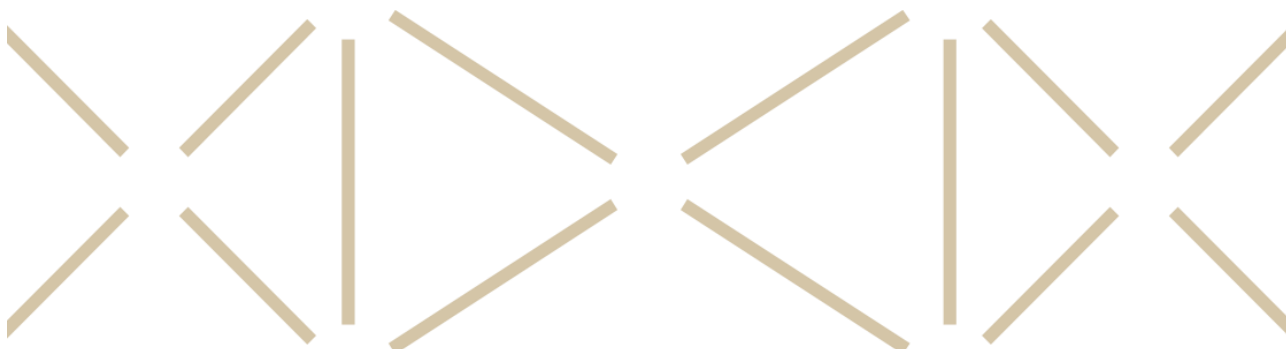
Uvedená kniha má podtitul Jak se vyhnout vyčerpání. Autor zde ukazuje cestu, jak nalézt a obnovit vnitřní sílu, která je v každém člověku, ale často nevíme, jak ji nalézt. Mnoho lidí v dnešním světě se cítí vyčerpání, vyprahlí a prázdní. Často tento pocit přechází v trvalý stav. Člověk se cítí nespokojený, ztrácí svou tvořivost a přestává vnímat své chování a pocity. Je třeba objevit a obnovit své vnitřní prameny. Tato kniha nám napoví, jak to provést.

Autor uvádí nejprve „kalné prameny“, které nás mohou negativně ovlivňovat. Jsou to různé emoce jako je strach a fobie, hněv, deprese, ctižádost, workoholismus a perfekcionismus, potřeba neustále si něco dokazovat, mít vše pod kontrolou, nedostatečná sebedůvěra, destruktivní životní vzory, ale také přehnaná zbožnost a z ní vycházející dojem, že vše činíme z duchovních pohnutek.

Naproti tomu autor doporučuje vyhledávat „průzračné prameny“. Každý člověk je v sobě má a může z nich čerpat. Během života se přejímají od rodičů, přátel a vychovatelů, ale jsou to také dary Boží. Můžeme se vrátit k tomu, co jsme dělali rádi v dětství, nebo si to alespoň připomenout. Další cestou k vlastním zdrojům je představitivost, vzpomínky a některé psychologické metody, které autor vyjmenovává. Především je zde také hlavní zdroj - pramen Ducha svatého. Mnoho příkladů uzdravení z Ducha je obsaženo v evangeliích, kde se o prameni přímo mluví. Některé obrazy pramene v Bibli autor přímo ukazuje. K obrazu pramene se neustále vrací evangelista Jan. Z duchovních cest, které je možno použít je to především četba Písma (např. lectio divina), meditace a modlitba, používání každodenních rituálů, které si sami zvolíme, setrvání ve chvílích klidu a pokoje, prožitky přírody. Na konci knihy autor uvádí, z jakých pramenů sám při své náročné a rozmanité práci čerpá.

Kniha není příliš obsáhlá, dobře se čte a určitě může mnohým napomoci v hledání svých vlastních zdrojů síly. Můžete si ji vypůjčit spolu s dalšími knihami v neděli po mši sv. na kavárně, nebo v pracovní době farní kanceláře. Děkujeme všem, kteří věnovali přečtené knihy do naší knihovny. Pokud je již v knihovním fondu máme, jistě najdou využití v letních měsících v kostele.

Milena Pfafrová ●

Společné oslavy zápisu chrámu svaté Barbory do UNESCO

Oslavme společně 30. výročí zapsání chrámu svaté Barbory na Seznam světového dědictví UNESCO!

V minulých číslech jsme vás již informovali o plánech k oslavám, ale nyní přicházíme s kompletním a srdečným pozváním. S velkou radostí vás zveme k oslavám 30. výročí zapsání chrámu sv. Barbory na Seznam světového dědictví UNESCO. Tento významný milník si připomeneme sérií kulturních a duchovních akcí, které se budou konat po celý rok 2025. Oslavy jsou příležitostí pro nás všechny, abychom se zastavili, setkali se a společně vyjádřili vděčnost za to, co máme. Slavíme spolu s celým městem Kutná Hora, a každý z vás je srdečně zván, aby se připojil k těmto výjimečným okamžikům.

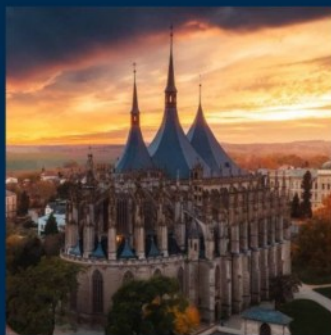
Připravili jsme pro vás nezapomenutelné duchovní chvíle v chrámu sv. Barbory, které vás inspirují a posílí do dalších dnů. Naše akce oslavují život v chrámu, kde každý okamžik dýchá historií a zároveň současností. Díky našim předkům můžeme dnes prožívat tyto jedinečné chvíle. Vážíme si jejich práce, ale hledíme dopředu a ukazujeme

význam přítomného okamžiku. Přijďte a oslavte s námi život v chrámu sv. Barbory!

Výstava fotografií "UMĚNÍ ŽÍT: Architektura a život v chrámu sv. Barbory ve fotografii" bude první z těchto akcí. Srdečně vás zveme na vernisáž, která se uskuteční 15. května 2025 od 18:00 hodin v chrámu sv. Barbory. Výstava potrvá až do 31. prosince 2025. Fotografie ukazují nejen nádhernou architekturu chrámu, ale také jeho současné využití a život v něm.

Hudební oslava proběhne 26. září 2025 od 19:00 hodin, kdy se v chrámu sv. Barbory uskuteční koncert chlapeckého sboru Bonifantes pod vedením Jana Míška a varhaníka Viktora Darebného. Tento sbor se často účastní prestižních mezinárodních soutěží a festivalů a během svého působení získal desítky zlatých medailí a několik titulů absolutního vítěze.

Dalším významným momentem oslav bude **slavnostní představení a promítání krátkého filmu "ŽIVÁ BARBORA: chrám sv. Barbory jako živé místo setkávání"**. Přijďte na první promítání filmu, které se

UMĚNÍ ŽÍT

Architektura a život v chrámu sv. Barbory ve fotografii

Termín:
15. května - 31. prosince 2025
Vernisáž: 15. května 2025
od 18:00 hod.
Místo: chrám sv. Barbory

ŽIVÁ BARBORA

chrám sv. Barbory jako živé místo setkávání

Slavnostní představení a promítání krátkého filmu

Termín:
16. října 2025, 18:30 hod.
Místo: chrám sv. Barbory

Koncert chlapeckého sboru Bonifantes
pod vedením Jana Míška a varhaníka Viktora Darebného

Termín:
26. září 2025, 19:00 hod.
Místo: chrám sv. Barbory

Slavnostní poutní mše svatá ke cti sv. Barbory

Hlavní celebrant papežský velvyslanec v ČR

Termín:
3. prosince 2025, 18:00 hod.
Místo: chrám sv. Barbory

Akce pořádá Římskokatolická farnost - arciděkanství Kutná Hora, která s láskou a péčí spravuje chrám sv. Barbory a slaví spolu s celým městem 30. výročí zapsání chrámu sv. Barbory na seznam UNESCO.

uskuteční 16. října 2025 od 18:30 hodin v chrámu sv. Barbory. Film představí chrám jako místo, které po staletí přitahuje poutníky z celého světa nejen svou vznešenou architekturou, ale také jako místo setkávání lidí napříč vyznáními.

Vyvrcholením oslav bude **slavnostní poutní mše svatá ke cti sv. Barbory**, která proběhne o vigílii jejího svátku, tedy 3. prosince 2025 v 18:00 hodin. Tuto mši, konanou v před-

večer svátku sv. Barbory, patronky města Kutná Hora, bude sloužit papežský velvyslanec, arcibiskup Jude Thaddeus Okolo. Jsme nadšeni a je nám velkou ctí, že naše pozvání ke slavení mše svaté přijal.

Těšíme se na vaši účast a společné prožití těchto nezapomenutelných okamžiků v chrámu sv. Barbory. Přijďte a oslavte s námi!

otec Vladislav a Kristýna Drahotová ●

Duchovní okénko

Žijme tak, jako bychom dnes zemřít měli

V každé krajině se nachází místa, která jsou nepovšimnuta, ale díky sledu událostí a díky lidem, kteří za tím stojí se proslaví. Místo které bez nadsázky takto označuji je malíčká obec na vysočině, která by zůstala v ústraní a nepovšimnuta, nebýt zvláštnosti, která se tam odehrála.

Jistě není potřebné vysvětlovat událost pohnutí křížku na oltáři, o které jste určitě slyšeli. Zázrak? Nevysvětlitelný jev? Faktem je, že tuto událost s vychýlením oltářního kříže vidělo dvacet očitých svědků. Jestli je to zázrak, co tím chtěl Bůh říct a právě v tak malé obci? Poselství této události si z duchovního hlediska můžeme vykládat každý po svém. Mnohem důležitější v tomto tajemném případě je postava opět „bezvýznamného“ faráře z této obce.

Dnes již osobnosti, nezlomného velkého člověka, patera Josefa Toufara. Kněz, který sloužil nedělní mši, nic netušící co se děje, nic neviděl, nic nemůže dokázat ani potvrdit a přesto se stane neodmyslitelnou součástí příběhu, který dodnes nese příchuť hořkosti a nenávisti, kterou dokáže vyprodukovat lidská nenávisť, fanatismus a demagogie. Je tomu přesně 75 let, kdy byl umučen pater Josef Toufar,

který byl nastrčen jako loutka do politického monster procesu, který byl vykonstruován proti všem, kteří nesdíleli jednotnou ideu socialismu a tak musel zaplatit krutou daň za něco co nespáchal. Kněz, který plnil své poslání, stál pevně ve víře a hájil pravdu.

„Hle, uprostřed vás je ten, kterého neznáte“ je věta z jeho kázání a citace Janova evangelia. Ukazoval na svatostánek. Ukazoval na Krista. V tu chvíli se také několikrát pohnul křížek na oltáři a to před zraky několika věřících. Toufar sám si toho během mše nevšiml, ale po jejím skončení mu lidé začali říkat, co viděli. Událost se rychle rozšířila a dostala se až k uším tehdejší komunistické státní bezpečnosti (StB).

Režim, který v té době tvrdě potíral náboženství a církev obecně, nemohl připustit existenci „zázraku“. Příběh byl chápán jako nebezpečný — mohl totiž posílit víru a morálku lidí v době, kdy se stát snažil víru potlačit.

Zatčení a smrt

Toufara 28. ledna 1950 zatkla StB. Byl převezen do Prahy a brutálně mučen, aby přiznal, že „zázrak“ zinscenoval. Toufar nic nepřiznal — pravděpodobně protože nic k přiznání nebylo. V důsledku mučení mu prasklo slepé střevo a jeho tělo bylo ve velmi vážném stavu. Komunisté se ho však ještě pokusili využít pro propagandistický film, v němž ho chtěli „předvést“ jako podvodníka — ale Toufar byl už příliš slabý, a

25. února 1950 zemřel na následky týrání. Jeho tělo bylo tajně pohřbeno v hromadném hrobě v Praze.

Až po pádu komunistického režimu byl Josef Toufar v roce 1990 oficiálně rehabilitován. V roce 2015 byly jeho ostatky přeneseny zpět do Číhošti, kde je dnes pohřben v kostele, kde sloužil. V současnosti probíhá proces jeho blahořečení v rámci katolické církve.

Příběh Josefa Toufara a číhošťského zázraku je silným symbolem **statečnosti, pravdy a odporu proti bezpráví**. Toufar se stal obětí režimu, který chtěl potlačit jakoukoli duchovní sílu, která by mohla stát proti ideologii totality. Jeho mlčení pod mučením a smrt bez přiznání jsou důkazem **morální integrity a neochvějné víry**.

Číhošťský zázrak sám zůstává nevysvětleným jevem, ale možná právě to je podstata zázraku: není třeba ho zcela chápat, ale přijmout jako znamení, že **nad světem zla existuje světlo**. A že i v době nejtemnějších dějin může někdo tiše a nenápadně zazářit silou, která překonává i smrt.

V rámci duchovní obnovy s Církevním gymnáziem jsme se vydali na toto místo, abychom zde sloužili mši svatou a pamatovali na patera Josefa Toufara. Po mši nás seznámil s tímto příběhem pan farář, vám dobře známý otec Pavel Jäger a poté jsme se společně odebrali na oběd do místní hospody a vrátili se domů naplnění odkazem tohoto statečného kněze.

otec Michal ●

Oblastní charita Kutná Hora

Pomozme společně dětem se specifickými potřebami

Pět let, pět ročníků a nespočet malých kaček plujících po řece Vrchlici. Benefiční závod "Pošli kačku" se letos uskuteční 10. května od 14:00 do 16:00 a opět podpoří Středisko Na Sioně Oblastní charity Kutná Hora, které pomáhá rodinám dětí se zdravotním znevýhodněním.

Stačí si zakoupit startovní číslo pro svou kačku, a pak už jen sledovat, jak statečně zdolá proud řeky Vrchlice. Prodej startovních čísel bude zahájen 10. dubna ve 14:00 online na www.poslikacku.cz, ale zakoupit je bude možné i před startem přímo na místě. Nejrychlejší kačky si odnesou atraktivní ceny!

Sraz je ve 13:30 u železničního mostu přes Vrchlici pod Vlašským dvorem v Kutné Hoře. Cíl závodu a doprovodný program budou u Středových pekáren. Kromě závodu je připraven bohatý program pro děti, který zahrnuje hudební vystoupení, tvořivé dílny, malování na obličej i sportovní aktivity.

Za výtěžkem z benefičního závodu nejsou jen čísla, ale příběhy rodin, které se potýkají s výzvami každodenního života. Středisko Na Sioně pomáhá dětem se specifickými potřebami a jejich rodinám hledat cesty k lepší adaptaci

a rozvoji. Jednou z takových rodin byla i ta, jejíž syn měl potíže s nástupem do mateřské školy. Chlapec odmítal chodit do kolektivu, a proto se rodiče rozhodli vyhledat odbornou pomoc. Poradkyně rané péče Šárka Velká popisuje svoje působení v rodině takto:

„Rodina, v níž se komunikuje více jazyky, začala využívat služby rané péče, která jim pomohla najít způsob, jak Ondrovi usnadnit adaptaci na nové prostředí. Spolupráce byla po roce ukončena, když Ondra do školky nakonec nastoupil. Po vyšetření dětským psychiatrem, který odhalil specifické odchylky ve vývoji, se rodina na službu rané péče obrátila znovu. Tentokrát s cílem podpořit chlapcovu komunikaci, rozvoj sociálních dovedností a jemnou motoriku.“

Poradkyně Šárka začala do rodiny opět pravidelně dojíždět a přivázela cvičení, pomůcky a odborná doporučení. Podstatné bylo vytvořit motivující a pozitivní prostředí, ve kterém by se Ondra cítil bezpečně. Maminka přistupovala k péči velmi citlivě a kreativně, což mělo klíčový vliv na chlapcův pokrok. Během několika měsíců se výrazně zlepšila jeho schopnost komunikace, soustředění i zvládnutí emocí. Naučil se také vyjádřit, že je unavený, a jeho chování se stalo pro okolí lépe pochopitelným. Velkou oporou byla Ondrovi i paní asistentka v mateřské škole, která díky své citlivosti dokázala pohotově reagovat i v náročných situacích.

Dnes už Ondra zvládá kolektiv lépe a rodina ví, jak mu pomoci, aby se cítil dobře. Maminka nadále vyhledává inspiraci pro jeho další rozvoj a díky rané péči se naučila, jak mu vytvořit podmínky, ve kterých se může cítit spokojeně a bezpečně.

Závod "Pošli kačku" není jen o zábavné akci u vody, ale především o pomoci těm, kteří ji potřebují. Zapojte se i letos a pomozte dobré věci!

Marcela Mommersová ●

Naše varhany

Varhany v bazilice svatého Petra v Římě

Pravděpodobně vám připadá zvláštní, proč do kutnohorského farního zpravodaje, do rubriky *Naše varhany* zařazují varhany zcela cizí, nacházející se až v srdci matky církve, v samotném Vatikánu.

Během Národní pouti do Říma se mi dostalo cti, si tyto varhany vyzkoušet, a to rovnou naostro v rámci mše svaté, která se v této nádherné bazilice konala v sobotu 29. března.

Spolu s Cecilskou hudební jednotou z Ústí nad Orlicí, pod vedením Cecílie Pecháčkové, jsme tak doprovázeli bohoslužbu, která se konala přímo pod baldachýnem baziliky svatého Petra. Na tomto místě smí sloužit mše svaté pouze papež nebo ten, kdo od něj dostane speciální pověření, jedná se tedy o zcela výjimečnou událost.

S velkým respektem a pokorou jsem prožil jeden z největších životních zážitků.

Foto: Viktor Darebný

Pět minut před začátkem mše svaté, jsem se pohyboval v tomto nitru baziliky a všiml si jakéhosi zlatého poklopu. V tu chvíli jsem si uvědomil, že stojím přímo nad hrobem svatého Petra, na Skále, na které Kristus vybudoval svou církev. Byl to okamžik, který mnou zcela pohnul a uvědomil jsem si, jak velké štěstí mám, že právě já mohu tuto mši „odehrát“. Při závěrečné České státní hymně, Svatováclavském chorálu a hymnu „Tam, kde strmí církve skála“, jsem pocítil na těle husí kůže a zážitek, který jsem prožil pět minut před začátkem bohoslužby se uzavřel.

Ted' k samotným varhanám. Ty pocházejí od italské firmy Mascioni. Mají tři manuály a jsou zcela odlišné od těch našich, co se uspořádání rejstříků týče.

Hrací stůl je napojen na asi 50 metrů vzdálené dvě hrací skříně. Každá skříň představuje zcela samostatné třímanuálové varhany s pedálem, které se dají využít samostatně.

Dle italských varhanních tradic jsou skříně rozdělené na levou „Evangelii“ a pravou „Epistolae“. Pakliže se na varhany hraje od centrálního hracího stolu u baldachýnu (lze na každé hrát zcela samostatně přímo od skříně), hrajete tedy na dvoje varhany současně. Něco takového se vám může stát jedině v Římě a nebo u nás v Kutné Hoře, díky dálkovému stroji v kostele svatého Jakuba.

Děkuji všem svým spolupoutníkům, otci Vladislavovi, Cecilské hudební jednotě a především Bohu, že jsem ho mohl hudbou oslavit tam, kde strmí církve skála.

Viktor Darebný ●

Poutníci naděje

Na konci března se skupina 29 farníků z Kutné Hory vydala na Národní pouť do Říma u příležitosti Jubilejního 25. svatého roku. Někteří odcestovali o den dříve nebo po vlastní ose, avšak většina letěla jedním letadlem spolu s otcem Vladislavem, který se na čtyři dny stal skvělým turistickým i duchovním průvodcem po Římě.

Po příletu na letiště Ciampino jsme se společně přesunuli na ubytování na Via Bixia — ulici v samotném centru Říma, jen pár kroků od baziliky Santa Maria Maggiore. Ubytování bylo pro všechny příjemné — cenově dostupné, útulné a pohostinné. K dispozici byla i kaple, kde jsme se mohli pomodlit nebo přijmout svátost smíření.

První den, tedy den před oficiálním zahájením Národní pouti, jsme podnikli hromadnou prohlídku města. Otec Vladislav nás provedl od Kolosea až k bazilice Santa Maria in Trastevere. V tomto půvabném kostele jsme společně se skupinou z Ústí nad Orlicí slavili mši svatou, kterou celebroidal otec Jan Pitřinec a kázání pronesl otec Vladislav. Po tomto silném duchovním zážitku jsme se přesunuli k bazilice svaté Cecílie, kde jsme sestoupili až ke hrobu této světice a v tichu se zde pomodlili. Následně jsme zamířili na ostrov Tiberina, kde jsme navštívili kostel svatého Bartoloměje s vyobrazením svatého Vojtěcha. Den jsme zakončili cestou zpět k ubytování a někteří z nás večer v korejsko-italské restauraci.

Druhý den jsme po snídani zamířili do Lateránské baziliky, kde se konala zahajovací mše svatá Národní pouti. Po prů-

chodu bezpečnostní kontrolou jsme se v modlitbě připravili na vstup první Svatou branou. Místa k sezení už nebyla k dispozici, takže jsme stáli rozptýleni po celé bazilice.

Po mši jsme se vydali do baziliky svatého Pavla za hradbami, kde se konala křížová cesta. V té chvíli jsem se připojil k Cecilské hudební jednotě z Ústí nad Orlicí a křížovou cestu doprovodil hrou na varhany. Byl to úchvatný zážitek po všech stránkách. Poté jsme se metrem vrátili do centra, kde jsme navštívili pravou italskou restauraci s typickou pohostinností.

Další den jsem se od kutnohorské skupiny oddělil a strávil ho s CHJ přípravami na hudební doprovod liturgie v bazilice svatého Petra ve Vatikánu.

O průběhu tohoto dne vás v následujících řádcích provede Kristýna Drahotová.

V sobotu ráno jsme téměř všichni vyrazili pěšky od našeho přechodného bydliště. Vyrazili jsme směrem k centru a směřovali do Vatikánu, protože dnes nás čekala společná pouť a mše svatá v bazilice sv. Petra. Naše pouť s otcem Vladislavem vedla přes baziliku svatého kříže z Jeruzaléma, kde jsme se poklonili ostatkům svatého kříže a přes Svaté schody a Koloseum jsme putovali k Andělskému hradu.

Když jsme dorazili na místo začátku společné pouti na Largo Giovanni XXIII, přidali jsme se k davu poutníků, kteří čekali na to samé, co my – až budeme moci vyjít po Via della Conciliazione k bazilice sv. Petra. Chvilí se zdálo, že na nás nezbyl jubilejní kříž, ale bylo to skutečně jen zdání, protože po chvíli čekání se objevil mladík a s úsměvem

nám jeden kříž podal.

Atmosféra byla naplněna nervózním očekáváním a zároveň radostným vzrušením. Nikdo jsme moc nevěděli, co se bude dít dál, jen jsme stáli v davu lidí. Lidé byli úplně všude – od Largo Giovanni XXIII je to k bazilice sv. Petra přibližně 500 metrů – představte si náš zmatek, když jsme viděli na těchto pětiset metrech hlavu vedle hlavy. Měli jsme pocit, že se do baziliky nemáme šanci dostat, padali kolem nás i názory, že mši strávíme na ulici.

Nezbývalo nám jen stát, odevzdat se okamžiku a čekat. A pak se stalo něco naprosto neočekávaného. Začali jsme pomalu postupovat a najednou se před námi otevřel prázdný prostor. Uviděli jsme, že Via della Conciliazione je rozdělena na kratší koridory. Než jsme stihli pochopit, co se děje, byli jsme v prvním koridoru a vyšli jsme směrem k bazilice. Okolní svět jako by se zastavil. Dobrovolníci nám otevírali úseky a zátarasy, aby nám umožnili plynulý průchod. Jejich obětavost a ochota nám umožnily bez pro-

blémů projít a plně se soustředit. Na křižovatce strážníci řídili dopravu, aby nás bezpečně převedli.

Vše bylo dokonale zorganizované a my jsme se díky tomu mohli plně věnovat modlitbě a duchovnímu prožitku. Vytvořila se nečekaně intimní chvíle naší poutnické skupiny, spojila nás společná modlitba růžence i tichá modlitba každého z nás. Byli jsme jako loď s křížem vepředu, která doplula až k bazilice sv. Petra. Doplnili jsme až k svaté bráně baziliky sv. Petra, kterou jsme prošli. Velmi si vážím toho, že nikdo nespěchal, navzájem jsme se všichni respektovali. Snad mohu říct za všechny, že jsme v té chvíli byli spojeni nejen s Bohem, ale i s ostatními poutníky. Cítila jsem velkou vděčnost a pokoru.

Mše svatá začala v 15:00 a hlavním celebrantem byl kardinál Dominik Duka. Kázání pronesl českobudějovický biskup Vlastimil Kročil, který ve svých slovech zdůraznil význam naděje a jednoty v dnešním světě. Hudební doprovod zajistila Cecilská hudební jednota z Ústí nad Orlicí pod vedením Cecílie Pecháčkové a na varhany hrál Viktor Darebný, ale také už zmíněná Cecílie. Slyšet hudbu od nám známých lidí bylo opravdu úžasné a dodalo mši osobní rozměr.

Na konci mše zazněla česká hymna a svatováclavský chorál. V ten moment jsme cítili hrdost, že jsme Češi.

Po mši jsme si mohli prohlédnout baziliku, ale za sebe musím říct, že mě více lákalo pozdravit naše známe — Viktora a přátelé z pěveckého sboru. Jejich výkon byl vynikající, obdivuji jejich pevné nervy a umění. Kdo mě zná, jistě si umí představit výrazná gesta obdivu u uzavřeného prostoru, kde se mše sloužila. Zde se hodí ještě zmínit, že mše byla sloužena pod baldachýnem, který je vyhrazen pouze pro papeže nebo pro ty, kterým papež udělí zvláštní povolení.

Snad vás nepohorší, když zmíním vynikající večeři, kterou jsme si dali nedaleko baziliky sv. Petra.

Člověk je živ nejen z duchovní krmě, a tak jsme ochutnali dobroty z italské kuchyně. Otec Vladislav vyslyšel i přání romantických duší a po večeři nám udělal krásnou prohlídku nočním Římem. Ten den jsme usínala

Neděli jsme opět strávili objevováním krás Říma pod vedením otce Vladislava. Navštívili jsme řadu kostelů a bazilik a postupně směřovali k bazilice Santa Maria Maggiore, kde se konala závěrečná mše svatá Národní pouti. Vzhledem k omezené kapacitě na 1000 osob se konaly dvě mše — my jsme se účastnili té druhé. Prošli jsme poslední Svato branou a prožili mši pod vedením otce arcibiskupa Jana Graubnera.

Na závěr nás čekal rozchod a společná večeře v jedné z typicky italských restaurací v centru Říma. Byl to náš poslední večer ve městě, a tak jsme si navzájem sdíleli dojmy a duchovní prožitky.

V den odletu se menší skupina poutníků, která se vracela až večer, vydala na výlet do Castel Gandolfo — bývalého letního sídla papežů. Po snídani jsme se přesunuli na hlavní římské nádraží Termini a odtud vlakem do asi 25 kilometrů vzdálené obce. Cestou jsme dvakrát projeli stěnami dávno vyhaslého sopečného kráteru, na jehož okraji Castel Gandolfo leží.

V části bývalého papežského sídla dnes sídlí centrum hnutí Focolare, a díky otci Vladislavovi jsme zde mohli slavit mši svatou. V kapli tohoto centra jsme prožili klidnou a duchovně osvěžující bohoslužbu. Následovala krátká prohlídka části papežských zahrad a samotného městečka. Zvenku jsme si prohlédli papežský palác a zamířili zpět na vlak.

Po návratu jsme se naobědvali v restauraci, kterou jsme navštívili již předešlého večera, vyzvedli si zavazadla a vyrazili na letiště. Krátce před sedmou hodinou večer

j jsme přistáli na letišti Václava Havla v Praze – Ruzyni a po rozloučení se každý vydal zpět do Kutné Hory.

Tato pouť pro nás byla nejen velkým duchovním zážitkem, ale i chvílí hlubokého společenství a povzbuzením na naší cestě víry. Zůstane s námi ještě dlouho v srdci.

Kristýna Drahotová a Viktor Darebný ●

Dojmy od poutníků

Možná jsem si úplně neuvědomoval, jaká událost mě v Římě čeká a byl jsem moc rád, že budeme mít průvodce, kterého se budeme držet a který nás celou poutí provede a bude nám po „malých doušcích“ servírovat ty velké věci, které nás čekají. A bylo to tak, po celou dobu poutě. Vždy jsem byl tak nějak naměkko, snad i vnitřně dojatý, jak naše společenství poutníků funguje, jak jsme nadšeně dochvilní a těšíme se společně na každý den naší pouti od rána do večera.

To bylo naše malé společenství, které různě pestrými cestami Římem, putovalo po tři dny po sobě do snad nejvýznamnějších bazilik evropského křesťanství, do baziliky sv. Jana v Lateránu, do baziliky sv. Pavla Za Hradbami, do baziliky sv. Petra na Svatopeterském náměstí a do baziliky Santa Maria Maggiore nebo také Panny Marie Sněžné. Tu legendu na tomto pahorku vysypaném sněhu v srpnu určitě znáte.

Představoval jsem si proud malých skupinek poutníků, jak se setkává s dalšími poutníky na trase, a slévá se do větších a větších celků, až ten proud dojde přímo do centra slavnosti, která byla vrcholem každého dne. Pak se těch 2 000 českých, moravských a slezských poutníků sešlo uvnitř chrámu a vytvořilo jedno velké klidné „moře“, které dychtivě čekalo na slavnost až ta započne. V těchto chvílích nás průvodce o. Vladislav opustil, aby se přidal v rámci mše k zástupům ministrantů, jáhnů, kněží a biskupů a při průvodu nás svým úsměvem zdravil po skupinkách, jak nás míjel. Věřte, že možná ze sta kněží, byl on a snad možná ještě jeden či dva tací, takto „hledícím“ knězem, který očním kontaktem a úsměvem, zdravil své nadšené ovečky, které se radovaly z každé známé tváře v davu poutníků, a že jich v Římě nebylo málo..., to byl takový jeden drobný ale nezanedbatelný zážitek, naše velké společenství církve složené z malých společenství poutníků radosti a naděje, které se při pouti projevilo naplno svou jednotou.

Druhý zážitek pro mě také silný, byl hned v pátek v Lateránské bazilice při slovech homilie J. Ex. Mons. Tomáše Holuba, biskupa plzeňského, který byl zapáleným řečníkem, všichni pozorně naslouchali, protože myšlenky byly veliké. Středem jeho myšlenky bylo, jak vnímat život v chrámu, ne jako turista žasnoucí nad historickou památkou, ale jako poutník, přicházející s otevřeným srdcem a žasnoucím nad láskou a milosrdenstvím našeho Pána, Ježíše Krista. Zde zazněla slova z Evangelia : „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“ Těmito slovy Šimon Petr odpověděl Ježíši na otázku „I vy chcete odejít?..! Uvědomil jsem si zde, na tomto místě, kam bych šel ? Jsem přesně tam, kde chci být a s kým chci být, ve společenství krásných lidí, sester a bratří v Kristu.

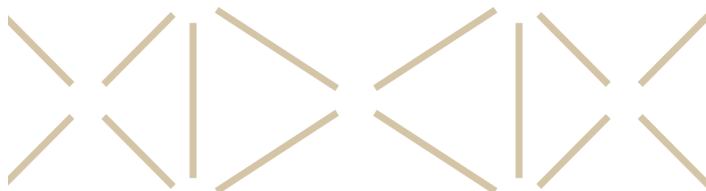
Do třetice, snad nejvíce lidský prožitek jsem měl opět v Lateránské bazilice, zažil jsem ho při závěrečném průvodu na konci mše sv. Postavil jsem se na místo o kousek dál, než jsem stál celou dobu při mši svaté, abych měl zase „jiný pohled“ na závěrečnou část s průvodem a úplně náhodou jsem zůstal stát proti malému dítěti na zemi, které leželo, sedělo na dece hned vedle trasy průvodu, byl to tělesně postižený malý človíček. Jak šel slavnostní průvod, všichni si hleděli do očí a usmívali se na sebe, jediný biskup Václav Malý si všiml dítěte na zemi a k tomuto dítěti sám došel, sehnul se k němu a požehnal jemu i jeho rodičům. Nezapomenutelný zážitek, který by měl být „zarámován“ a všem ukazován, ale protože tam žádní fotografové nebyli, tak právě proto je o to cennější, a je důležité uchovat si ho ve svém srdci a svědčit o něm.

Už jsem o tom psal výše, ale na závěr ještě jednou a skutečně, všem poutníkům děkuji, že jsme byli pospolu a putovali po cestách jako poutníci naděje, a že nám zněla a stále zní v uších tato krásná hymna, nejen hudba ale i text písně „Poutníci naděje“ složená k Jubilejnímu roku 2025.

Lád'a Vokoun, nadšený poutník ●

Je pátek 28. března a jsme v bazilice sv. Pavla Za Hradbami. Zde se koná Křížová cesta pro nás, poutníky. Křížová cesta mě vždycky "dostane". Sedím celkem vpředu, v presbyteriu, dobře vidím, dobře slyším, uvědomuji si kde jsem. Každé zastavení je provázeno úvodním zpěvem. Začínám se nořit do Kristovy poslední cesty. Cítím jeho sílu, jeho pokoru. Obdivuji, jak přijímá své ponížení. Bere na sebe kříž. Je to i můj kříž, který neunesu sama. Potřebuji pomoc, jeho pomoc. I on pod křížem padá, ale opět vstává. Vstává pro nás. A my si každý den ani neuvědomujeme, že jsme lhostejní vůči okolí, že lpíme na nepodstatných věcech, soudíme povrchně, neumíme snášet bolest. Vždy při křížové cestě prožívám Ježíšovo utrpení. Procházím s ním celou cestu od odsouzení až po uložení do hrobu. V bazilice sv. Pavla jsem nejlouběji prožívala 12., 13. a 14. zastavení. Ježíš umírá na kříži. Jsem s ním, v myšlenkách ho držím za ruku. Nechci, aby byl sám,... Dokonáno jest. Ježíš leží v náručí své matky. Nedovedu si to představit. Maria je svátá. Ježíš je uložen do hrobu. Jeho nejbližší ještě neví, že vstane z mrtvých, ale my to už víme. Začínám cítit jeho nekonečnou lásku. Je to moje naděje. Ježíš byl se mnou v mých temných dobách, a když jsem jednoho dne náhle zažila obrácení, byl to můj nejšťastnější den. Je to již 28 let a Ježíš je stále se mnou.

Vaše Martina Vokounová ●

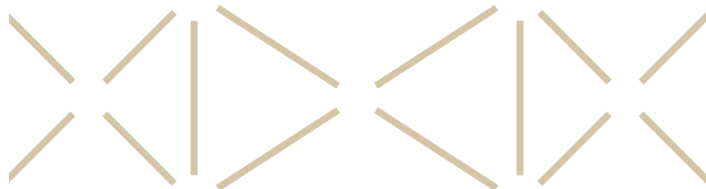
Co mi pošeptal sv. Pavel

Do chrámu sv. Pavla jsem dorazil obtížen nejen svým batohem, ale i taškou našeho otce Vladislava, který ji nejprve svěřil Monice Trdličkové a ta ji následně svěřila mně, protože více unesu a zároveň tím mohu dokázat oddanost kutnohorské farnosti. Po vkročení do chrámu sv. Pavla, který byl obsazen do posledního místa poutníky z Čech, Moravy a Slezska, dokonce i Slováky, kteří pokaždé využijí příležitosti, aby se mezi nás vetřeli, byla mše zahájena. Přiznávám, že jsem se po celodenních římských maratonech s otcem nezmarem Vladislavem cítil nadmíru unaven a nechtěl jsem stát na nohou. Rozhlížel jsem se kolem, kde je místo k usednutí na dlažbu chrámu. A najednou se to stalo. Nějaká neznámá žena na mne zamávala a naznačila, že má vedle sebe volnou židli. Zázrak! Ti, kteří stojí poblíž, se špatně skrývanou závistí pozorovali moje vykročení do uličky a následné usednutí. S úlevou odložím tašku otce Vladislava pod židli a je mi

lehce, dokonce blaze. Již samotný příchod do chrámu byl pln boží vznešenosti a těžce vysvětlitelného mystického pocitu z této mimořádně vzácné chvíle. Průběh mše nabývá na intenzitě, duchovní povznesení vyzařuje z přítomných tváří, dokonalá synchronizace jednotlivých aktů slavnostní mše nepostrádá profesionální dramaturgii i choreografii, zní varhany našeho mistra Viktora Darebného, a najednou... najednou mě něco zaujme a vrátí o několik desetiletí nazpět. Pár metrů před sebou vidím záda muže v barevné mikině s nápisem Přerov na zádech. Vzápětí se zastydím, protože jsem v duchu zaklel. Chtělo se mi vykřiknout: Pryč s Přerovem! Proč mi někdo připomíná Přerov v chrámu sv. Pavla v Římě? Je to provokace nebo mě Bůh zkouší? Ovládl jsem, ale ne natolik, aby vzpomínky neovládly mne. Když mi bylo šestnáct, vyhodili mě z prvního ročníku přerovské průmyslovky. Nikoli kvůli prospěchu, ale kvůli tomu, že jsem večer vlezl oknem do dívčího internátu. Žádná z dívek si nestěžovala, avšak hyperaktivní vychovatelka mě přistihla při činu. Příštího dne to nahlásila vedení průmyslovky, avšak předtím ještě téhož večera mě vystavila potupě. Usadila mě ve své kanceláři a telefonicky přivolala manžela. Chvilí na mě oba mlčky zkoumavě civěli a pak vychovatelka k manželovi prohodila: „Vidíš ho? A takové tady máme, Jindřichu! Co z něj asi vyroste za deset dvacet let? Není zralý pro polepšovnu?“ Jindřich pokyvoval hlavou, vypadal zasmušile, což mělo naznačit, že přemýšlí. Pak vyhrkl: „Místo učení lezeš za holkama! Co na nich vidíš?“ Nedokázal jsem odpovědět. Možná bych to dokázal, ale Jindřich by to stejně nepochopil. Tehdy se zrodila moje zášť vůči všem Jindřichům a Přerovanům. Od té doby uplynulo šedesát let, já sedím v jednom z nejsvětějších církevních svatostánků v Římě a místo modlitby se užívám nepříjemnou vzpomínkou na Jindřicha, následné disciplinární řízení a vyhazov z průmyslovky, kterou jsem v příštích letech bez problémů dokončil v Opavě, kde měly všechny dívčí internáty zamřížovaná okna. Tohle mi proletělo během několika sekund hlavou a najednou jsem se nad tím usmál, protože mi někdo, podle hlasu asi sám sv. Pavel, pošeptal do ucha: „Bratře, tvoje zášť se obrací proti tobě. Vzpamatuj se.“ Rázem jsem se vrátil do přítomnosti a s ulehčením prožíval mši. Když skončila, zvedl jsem batoh i tašku otce Vladislava a vykročil směrem k muži v mikině s nápisem Přerov. Přátelsky jsem k němu prohodil: „Ahoj. Studoval jsem v Přerově. Fajn město.“ Ušklíbnul se: „Ta mikina není moje, půjčil mi ji kámoš. Odkud jste vy?“ Odvětil jsem skromně, nicméně s jistou dávkou hrdosti: „Z Kutné Hory.“ Chvilí na mne mlčky hleděl. Začal jsem mít obavy, že začne zpívat Já jsem z Kutné hory koudelníkův syn anebo bude

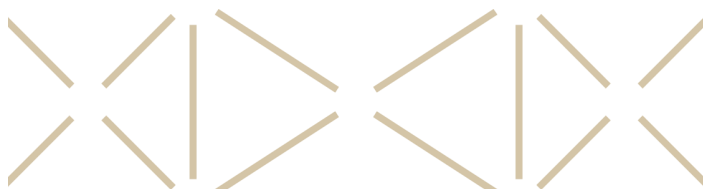
vyprávět, jak jednou navštívil s dětmi chrám sv. Barbory. Neřekl však nic, ani nezaspíval. Rozloučili jsme se a on se po několika krocích ohlédl: „A jezdíte do Přerova někdy?“ Rezolutně jsem zavrtěl hlavou. On přikývl: „Taky se nerad vracím. Spánebohem.“ Chvilí jsem se díval na jeho záda s nápisem Přerov a pak jsem také šel svou cestou. Náhle jsem pocítil blaženou radost, že o sobě všichni víme, i když každý z nás je poutníkem odjinud.

Miroslav Sovjak ●

Vydáváme se na pouť přes Svatou bránu Lateránské baziliky, Baziliky sv. Pavla za hradbami, Svatopetrské baziliky a Baziliky Santa Maria Maggiore. Jdeme rušnými ulicemi Říma, ať svítí slunce, nebo prší, jdeme s Tebou, Ježíši. Uprostřed našeho společenství rezonují v mém srdci drobné skutky lásky, kterých jsem svědkem, a jednota při slavení každé mše svaté. Nechávám se unášet proudem přítomnosti. Mám na jazyku chuť mořských ryb, pizzy, cítím vůni limoncella a jara. V uších mi zní „Plamen naděje v nás oživ...“, navzdory mému původnímu váhavému postoji k této písni. Bůh se dotkl mé duše. Jak popsat nevyslovitelné?

Eva Jiříková ●

Poutníci naděje

Naše pouť už začala v září loňského roku rozhodnutím se pouti zúčastnit.

Koupě letenek byl druhý krok, kterým jsme byli vtaženi do Boží režie poutě.

Hlavní část poutě byla organizována střediskem v Koclířově, ale my jsme měli jeden den navíc před i po Národní pouti, celkem pět dní v Římě.

Pro nás byl nejsilnější zážitek projít první svaté brány v pátek do Lateránské baziliky. Cítili jsme velkou Boží milost, husí kůže námi proletěla od hlavy až k patě. Před vstupem k Svaté bráně se naše celá skupina shromáždila, aby se pomodlila. V tichosti a usebrání jsme pak postupně prošli dovnitř baziliky. Při procházení Svatou branou jsme mysleli na svoji rodinu, živé i zemřelé členy,

ale i na to jak jsme malý a chudí ve srovnání s milosrdným a láskyplným Bohem. Kázání biskupa Tomáše Holuba v této bazilice byl další kamínek do naší mozaiky prožitků poutě, která se v září zdála být tak daleko.

Prožití páteční křížové cesty u svatého Pavla za hradbami byl velký zážitek i pěší cesta večerním Římem zpět na ubytování.

Sobotním vrcholem dne pro nás byla bohoslužba v bazilice svatého Petra ve Vatikánu sloužená v hlavní lodi pod baldachýnem.

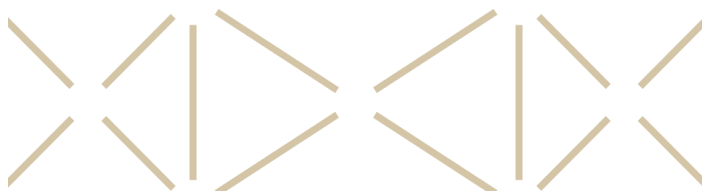
Nedělní zakončení České národní poutě se konalo u Panny Marie Sněžné, kde jsme poděkovali za ochranu, zdraví a přimluvu Panny Marie u Ježíše Krista.

Naši pouť jsme zakončili společným výletem našich kutnohorských poutníků do bývalého letního sídla papežů v Castel Gandolfo vlakem, kde jsme prožili soukromou mši svatou a poté se prošli po zahradě kde se létě procházeli předchozí papežové. A to byla poslední kostička do mozaiky s názvem Kutnohorská pouť do Říma v jubilejním roce 2025.

Doufáme, že ještě dlouho z této poutě budeme čerpat její hloubku a výšku, šířku i délku.

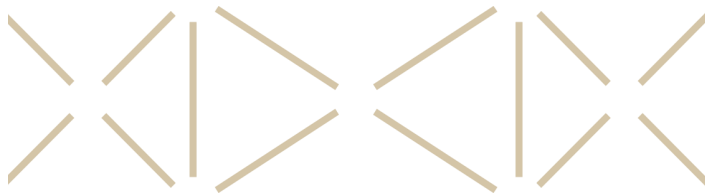
Chtěli bychom poděkovat všem, kteří se podíleli na organizaci.

Jiří a Bára Truncovi ●

Na pouti se mne velmi dotkla hned první bohoslužba, kdy mne zasáhla slova z listu sv. apoštola Pavla Efezanům (Ef 3,14-21) o Boží lásce a mocném působení jeho Ducha, o Bohu, který má moc na nás vykonat ještě více než my sami prosíme.. Následující žalm se slovy " Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno" ještě umocnil předchozí text. Ve spojení s touhou poutníka po větším přiblížení k Bohu to pro mne byl tak silný moment, že mi na chvíli vypověděl hlas. Do všedních dní i chvil, kdy se setkávám se svou nedostatečností si odvážím z krásný příslib Božího působení a naděje v jeho naplnění- vždyť jsme jeli na pouť jako Poutníci naděje!

Zážitek další - zážitek společenství. Moc ráda budu vzpomínat na naše poutnické společenství, kdy jsme se navzájem třbili v toleranci, ohleduplnosti, ochotě druhému pomoci. Bylo moc příjemné, že jsme se navzájem "hlídali", jestli se někdo neztratil, pomáhali si, občas i upravili své plány a představy, abychom je sladili s ostatními. A nechyběl humor. Marie Otradovcová ●

Jak mne roztančila Lateránská bazilika

Na pouť do Říma jsem odjížděla s jasným úmyslem - protáhnout Svatými branami sebe, svou velkou rozvětvenou rodinu, ale také studenty a učitele z církevního gymnázia a samozřejmě naše nejmenší z církevní školky.

Slovy papeže Františka „Dívat se do budoucnosti s nadějí znamená také mít představu o životě plném nadšení, které je třeba předávat dál.“ To je smysl mojí práce na gymnáziu.

Setkávat se s mladými lidmi, kteří jednou budou lékaři, staviteli, učiteli, inženýry mne naplňuje radostí a nadějí.

Mám štěstí, že mohu s mladými lidmi pracovat, tvořit a podporovat je v jejich snech.

Mše svatá v Lateránské bazilice byla velkou výzvou k naději. Burcuující slova pana biskupa Tomáše Holuba a zpěvy studentů středních škol ze Žďáru nad Sázavou doslova roztančily Lateránskou baziliku a její skvostnou architekturu. S ostatními poutníky jsme se při poslední večeři shodli na tom, jak silný zážitek jsme měli v Bazilice sv. Petra při zpěvu české státní hymny za doprovodu varhan s umem našeho Viktora Darebného. Celé Česko stoupalo ke kopuli Baziliky sv. Petra až do nebes, kde bory šumí po skalínách, v sadě skví se jara květ, zemský ráj to na pohled.

Nevěřte tomu, že Římané jsou temperamentní, nejveselejšími poutníky v místních restauracích jsme byli my, a zatímco ostatní faráři kráčeli v průvodech při mších svatých důstojně a vznešeně, náš pan farář Vladislav zářil radostí a štěstím jako poutník naděje.

Radka Karelová ●

Zažili jsme

Duchovní obnova mužů v Nové Cerekvi u Pelhřimova

Po roce jsme opět vyrazili na duchovní obnovu s partou mužů do neznámého kouta ČR, tentokrát na Vysočinu. Na Slavoňov jsme nezanevřeli, ale mít odvahu poznávat nové je známkou mládí a odvahy. Změna to byla příjemná a místo ubytování ve faře přímo sousedící s kostelem sv. Tomáše Becketa a s blízkým kopcem Křemešníkem, s jeho Křížovou cestou, studánkou s léčivou vodou a poutním kostelem Nejsvětější Trojice v nadmořské výšce 769 m.n.m, to vše byla motivace a výzva poznat tento drsný a opomíjený kraj.

V pátek jsme zvládli přesun do Nové Cerekve, kde nás čekala milá upovídaná paní zastupující ubytovatele a kostelnice v jedné osobě, a ta nás náležitě seznámila s provozem střediska Síť, které se stará o volnočasové aktivity dětí, mládeže ale i starších generací. Ubytovali jsme se jako rození skauti, každý si našel svůj kout, většinou v podkroví na matracích, ke kterým se námi přivezené spacáky velmi hodily. Prostorný loft, kam se vešlo i 40 osob, nám byl skvělým útočištěm na následující dvě noci. Páteční pobyt jsme s naším o. Vladislavem zahájili mši sv. v promrzlém, ale prostorném kostele a první uvítací slova našeho duchovního : „jsem rád, že jsem tu, na správném místě a s vámi“, byla slova, která v té zimě velmi zahřála.

Program duchovní obnovy byl již známý a vše krásně navazovalo, po mši sv. večeře s postním nádechem a chutí tuňáka, pak společně shlédnutý působivý film „Konkláve“ a diskuze o všem možném s duchovní tematikou.

Sobotní ráno, jak jinak v březnu na Vysočině, trochu mrazivé, na začátku dne „ranní chvály“, pak společná snídaně v prostorné jídelně a první ze „sady“ přednášek s tématem katecheze papeže Františka na téma Duch svatý a nevěsta. Po duchovní potravě následovala krátká diskuze a pak oběd, a poté tolik očekávaná výprava na vrch Křemešník. Prošli jsme si okruh kolem kopce a po strmé cestě jsme prošli Křížovou cestu na samotný vrchol. Příjemné a klidné

lesní prostředí s krásnými výhledy do údolí a na vrcholu nás čekal poutní kostel se zbytky Větrného zámku, rozhlednou a hostincem, kde jsme si odpočinuli u dobré kávy, limonády či jiné tekutiny. Návrat z kopce dolů byl zpestřen klouzačkou po technickém sněhu na sjezdovce, která už byla mimo provoz, proto byla „celá“ jen naše. Sobotní večerní adorace je vždy tím neočekávanějším duchovním zážitkem a v nočním kostele sv. Tomáše Becketa tomu nebylo jinak. Adorace s trojím rozjímáním 1. Díky, 2. Kajícnost a 3. Prosby, kterou pro nás vybral a připravil o. Vladislav, byla proložená písněmi, velmi niterná a hluboce konkrétní pro nás všechny, většinou táty od rodin. Následné sdílení v kolektivu na téma jak prožíváme jako otcové duchovní vývoj svých dětí, jak předáváme živou víru svým dětem, jak prožíváme trable našich dětí a jak máme dávat neustále najevo, že děti jsou námi milované, ať se stane cokoli, tak jak to umí jen Ježíš. To bylo silné duchovní rozjímání a zasáhlo nás všechny až do nitra našich srdcí.

Neděle již proběhla ve svátečním rytmu, ranní mše s kázáním na téma katecheze o Duchu svatém a společné posezení u snídaně s připravenou prohlídkou místní židovské synagogy, která svou velikostí mocně převyšuje okolní domky historického ghetta, kde nám milý průvodce řekl

více než musel, ale bylo to od srdce, a zpáteční cesta ze synagogy na faru kolem kostela na návsí, to byla procházka krásným prostorem s obrovským potenciálem. Příprava svátečního oběda s posezením po něm a ukončením celého víkendu při čaji a kávě a s vyhodnocením celé duchovní obnovy byl malý finiš naší letošní obnovy. Získali jsme nové impulsy pro prožívání víry mezi svými, ale i mezi novými bratry, byl s námi tatínek Tomáše a „zapadl“ jako by k nám trvale patřil, zvláště v kuchyni byl „nezastupitelný“. Loučení a návrat domů, vždy moment smutnější, ale pro uchování si zážitků a vjemů z programu duchovní obnovy je zásadní být spolu, spolu s Pánem, vědět do jakého společenství patříme a mít srdce dokořán a pro všechny. Ruku v ruce pak přichází svědectví o víře, kterou se snažíme neustále obnovovat. Díky všem bratřím za pobyt ve společenství, otci Vladislavovi za perfektní duchovní vedení a za rok zase někde.

Ladislav Vokoun

Mše svatá v Domově Barbora

Ve čtvrtek 20. března 2025 byla po velmi dlouhé době znovu sloužena v Domově Barbora v Kutné Hoře mše svatá. Konala se v době obvyklého dopoledního programu v sále, zúčastnilo se tedy poměrně hodně lidí. Mši celebroidal P. Michal Šramko, hudbou doprovodil Karel Macek. Potřebnou asistenci poskytla Maruška Cvešprová, která domov pravidelně navštěvuje a v rámci svých možností také pečuje o skupinku seniorů, kteří mají zájem o setkání s duchovním programem. Tyto programy probíhají někdy v jídelně ve druhém patře, jindy tam, kde je volný prostor.

Při mši svaté jsme také vzpomněli na chvíle, kdy byla v domově otevřena kaple. Čerpali jsme z farního zpravodaje č. 4 z roku 2006. Text uveřejněný v tomto zpravodaji

„Ze všeho nejdůležitější je odhodlaně začít.“

Svatá Terezie z Avily

Kaple v Ústavu sociální péče

Za velké pomoci Boží, Panny Marie a ostatních našich svatých ochránců byla po několikaleté přípravě dne 9. března L.P. 2006 otevřena kaple v Ústavu sociální péče Barbora v Kutné Hoře, a to za přítomnosti zástupců křesťanských církví, působících v našem městě.

Na jejím zřízení má nesmírnou zásluhu ředitelka Ústavu, pí Mgr. Marie Klailová. Chtěla mít kapli ekumenickou, aby sloužila i klientům, kteří se hlásí k jiné než římskokatolické křesťanské církvi. Proto se slavnostního otevření zúčastnili zástupci církve apoštolské, bratrské, českobratrské evangelické, československé husitské a římskokatolické. Po vzájemné dohodě bylo stanoveno, že se budou každý čtvrtek v 15 hodin v kapli střídát na modlitebních setkáních. Na římskokatolické věřící připadá každý pátý čtvrtek. Např. čtvrtek 28. září byl věnován památce patrona naší vlasti, sv. Václava a 2. listopad památce všech věrných zemřelých.

Dne 11. března kapli vysvětil kutnohorský vikář Mons. Vladimír Hronek a také tam sloužil první mši svatou. Slavnosti se zúčastnili klienti ústavu a někteří farníci od sv. Jakuba. Bylo stanoveno, že od 18. března bude v kapli každou sobotu odpoledne sloužena mše sv. s nedělní platností.

Někteří starší kutnohorští farníci si ještě pamatují, že v budově dnešního Ústavu sociální péče měly řádové sestry velkou, pěkně zařízenou kapli. Tento prostor však nyní bohužel slouží jiným účelům. Nynější, nově

upravená kaple má jako jedinou sakrální výzdobu vzácný kříž, umístěný proti vchodu. Je to dar sester Voršilek z jejich olomouckého kláštera. Pacienti, kteří nemohou do kaple přicházet sami, přivázejí zaměstnanci na vozíčkách. Protože, jak již bylo uvedeno, dochází do Ústavu pravidelně katolický duchovní, mají pacienti možnost přistupovat ke svátosti smíření, proto jich při mši sv. dost velký počet přijímá Tělo Páně. Čerpají tak duchovní posilu a útěchu pro snášení nemocí, bolestí a různých jiných těžkostí. Chodící pacienti se také mohou v kapli kdykoliv během dne pomodlit, protože je stále otevřena.

-PhDr. Marie Maříková-

(K přerušení pravidelných bohoslužeb došlo v důsledku opatření v době covidu a následně výměny personálu v domově i ve farnostech.)

Marie Macková ●

Ze sedlecké farnosti

Pozvánky

V sobotu 12.4.2025 se v 17,15 hod v kapli sedlecké katedrály uskuteční postní kající bohoslužba.

Na Květnou neděli 13.4. 2025 bude v katedrále Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Křtitele vernisáž výstavy křížové cesty AVE CRUX SPES UNICA spojená s modlitbou (viz plakát v příloze).

Další pozvánka se týká návštěvy indických biskupů z projektu Adopce na dálku — 29.4.2025 bude od 10 hod

beseda s jedním z biskupů v aule církevního gymnázia (zveme farníky — beseda není jen pro studenty), po skončení besedy bude v 11,45 hod mše svatá v klášterním kostele Nejsvětějšího Srdce Páně (i na tuto akci přikládám plakát s pozváním).

Na všechna setkání vás srdečně zveme.

Ludmila Cinerová ●

Velikonoční obřady

Zelený čtvrtek 18 hod - Katedrála Nanebevzetí P. Marie (Záboří nad Labem kostel sv. Prokopa 16 hod)

Obřady Velkého pátku 15 hod - Katedrála Nanebevzetí P. Marie

Bílá sobota 19 hod - Katedrála Nanebevzetí P. Marie

Boží hod velikonoční 8,00 kostel sv. Štěpána Malín, 9,30 Katedrála Nanebevzetí P. Marie, 11,00 kostel sv. Vavřince Církvice

Pondělí velikonoční 10,00 kostel sv. Prokopa Záboří nad

Labem, 18,00 Katedrála Nanebevzetí P. Marie — poutní mše s novým biskupem Mons. Prokopem Brožem

Obřady Zeleného čtvrtka, Velkého pátku a Bílé soboty budou přátelské dětem.

Na Velký pátek budou od 9,30 v kapli katedrály ranní chvály a po nich křížová cesta, děti se v 9,30 sejdou na faře, kde si mohou ozdobit pod vedením Patricie Koubské paškály.

Na Bílou sobotu budou od 7,30 ranní chvály.

Ludmila Cinerová ●

Nabídka

Jako každý rok připomínám možnost zakoupení paškáků, křestních svící, ale také modliteb křížové cesty, novén, velkého výběru literatury pro děti i dospělé (včetně novin-ky o papeži Františkovi s názvem Život — moje cesta dějiny) v sedlecké katedrále. Zároveň upozorňuji, že po-

slední možnost zakoupení svící je na Zelený čtvrtek do 17,30 hod, od Velkého pátku do Božího hodu velikonočního (tedy 18. — 20.4.2025) včetně bude katedrála pro turisty uzavřena, prodej tedy nebude možný.

Ludmila Cinerová ●

Jarní putování se svatým Jakubem

Hlízovský unikátní spolek srdečně zve na jubilejní 10. ročník poznávacího turistického pochodu/cyklovýletu Jarní putování se sv. Jakubem, který se uskuteční v sobotu 7. června 2025.

Podtitul má: Po cestách pěšky nebo na kole, přes Labe přívozem do Veletova.

Start všech tras v délce od 8 do 20 km bude v kulturním domě v Hlízově. Na cestách turisty čeká bohatý doprovodný program, který zajistí spolupořadatelé: Starokolínský okrašlovací spolek, Komunitní centrum Starý Kolín, Římskokatolická farnost Kolín, Blanka Licková, Námořní muzeum ve Veletově, spolek Veletovská zátoka z.s. a Ing. Stanislav Moravec, zastupitel obce Veletov. Poutníci se mohou těšit i na razítka s novými motivy, která již tradičně navrhnu studenti Střední průmyslové školy v Kutné Hoře s Mgr. Eliškou Nuhlíčkovou.

Všichni účastníci obdrží účastnický list, kterým se budou v průběhu dne prokazovat na jednotlivých stanovištích. Prvních 600 zaregistrovaných účastníků obdrží novou absolventskou vizitku.

Průchozím místem všech tras bude Starý Kolín, kde pro turisty nachystají doprovodný program (výstavu obrazů starokolínské rodačky Jaroslavy Antošové) v nově zrekonstruovaném obecním domě **Komunitní centrum** a v kostele sv. Ondřeje **Blanka Licková. Starokolínský okrašlovací spolek** připraví pro turisty výklad a občerstvení ve Vorařské hospodě. Jedná se o nejstarší hospodu na českém venkově, která ještě na konci 20. století sloužila svému původnímu účelu, aktuálně je uzavřena. Ale účastníci Jarního putování si budou moci posedět v interiéru této stavby se zajímavou historií. Pokud by probíhala plánovaná rekonstrukce krbu, turisté se občerství v přilehlé zahradě. Dále se poutníci budou moci ve Starém Kolíně seznámit s exteriéry bývalé firmy Kara, kde se po dlouhá léta šily kožené a kožešinové textilní výrobky. Zajímavou částí některých tras bude i 3,5 km dlouhá **naučná stezka V Souškách**, která seznamuje s přírodou lužního lesa a starých meandrů řeky Labe.

Atraktivní novinkou tohoto ročníku pak bude samotná plavba přívozem přes Labe ze Starého Kolína do Veletova a zpět unikátně zprovozněná 7. června spolkem Veletovská zátoka pouze pro účastníky Jarního putování za symbolickou cenu 20,- Kč za jednu cestu, děti do 15 let, kola a

kočárky zdarma.

Ve Veletově si budou moci turisté prohlédnout **Námořní muzeum a kostel Zvěstování Panny Marie**, který bude otevřen mimořádně pro účastníky Jarního putování, a seznámit se s dalšími zajímavostmi v obci. Za navštívení stojí i blízká malebná Veletovská zátoka, zacházka z trasy je 1,5 km nebo mohou turisté využít unikátní možnost plavby lodí po Labi (jedna jízda 50 Kč za osobu), kterou zajistí členové spolku **Veletovská zátoka z. s.**

Cíl bude buď v Hlízově v areálu **Pivovaru Holand'an** (cca 300 m od kulturního domu) nebo ve Starém Kolíně na vlakové zastávce (trasa 8 km) nebo v Kolíně na vlakovém nádraží (trasy 16 a 20 km). Touto změnou závěru dvou tras chceme umožnit i méně mobilním turistům podívat se do vzdálenějšího Veletova nebo si vychutnat procházku podél toku Labe z této obce do Kolína. Vlakem se turisté mohou vrátit do Hlízova, kde se budou moci zúčastnit odpoledního programu.

V cíli v areálu Pivovaru Holand'an v Hlízově bude čekat na turisty **beseda s Pavlem Kamenářem**, který v roce 2024 putoval Svatojakubskou cestou Španělskem posledních 500 km do Santiaga de Compostela. Odpoledne v pivovaru je určeno nejen pro účastníky Jarního putování se sv. Jakubem, ale i pro veřejnost stejně jako **koncert folk-rockové kapely SKLenka od 15 hodin a tradiční výtvarná dílnička Mgr. Lady Lisé z Hlízovského unikátního spolku od 12 do 18 hodin**. Přijďte s námi oslavit 10 let Jarního putování a 10 let činnosti Hlízovského unikátního spolku.

Od 14 do 18 hodin se uskuteční v Hlízově již třetí **setkání předplatitelů a příznivců časopisu NaCestu** s jeho redakcí. Do Hlízova přijeli před rokem besedovat novináři: Mgr. Svatava a Ing. Vít Pátkovi, Jaroslav Vála, Ing. Martin Matuna, PhDr. Dagmar Šumberová, Mgr. Jaroslav Čada, Ing. Martina Hradecká, Mgr. Ilya Hradecký, Ing. Vladimír Havlíček. Včas oznámíme, kdo se zúčastní letos.

Přesné informace včetně map tras najdete na webu Hlízovského unikátního spolku:

Akce se koná za finanční podpory Města Kutné Hory.

22 Dopis papeže Františka českým poutníkům

Drazí bratři v biskupské službě, drazí kněží, řeholnice a řeholníci, drahé sestry a drazí bratři v Pánu!

Chtěl jsem být osobně s vámi, abych sdílel tento okamžik víry a společenství, ale vzhledem ke své rekonvalescenci se k vám připojuji duchovně a z celého srdce vám děkuji za vaše modlitby.

Srdečně zdravím vás všechny, kteří jste přijeli z České republiky do Říma, abyste v tomto jubilejním roce vykonali národní pouť. S vděčností zdravím předsedu biskupské konference, Mons. Jana Graubnera, všechny přítomné biskupy, kněze, zasvěcené osoby i laiky. Vaše pouť je konkrétním znamením touhy po obnově víry, utvrzení pouta s Petrovým nástupcem a radostného vyznání vaší oddanosti Hospodinu, který s námi vždy kráčí, podpírá nás ve zkouškách a povolává nás, abychom byli svědky jeho pokoje a lásky. On je věrný svým zaslíbením, a proto naděje nikdy nezklame! (srov. Řím 5,5; Bula Spes non confundit).

Vaše cesta víry navazuje na bohatou křesťanskou tradici vaší země, osvícenou svědectvím svatého Vojtěcha, Cyrila a Metoděje a mnoha dalších. Tito světci nesli světlo evangelia s odvahou a trpělivostí i na místa, kde se to zdálo nemožné. Jejich příklad nás učí, že křesťanské poslání nestojí na viditelných výsledcích, ale na věrnosti Bohu. Také my jsme povoláni hlásat evangelium s důvěrou, bez strachu z obtíží a překážek. Svatý Pavel nám připomíná: „Já jsem

zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst.“ (1 Kor 3,6). Naším úkolem je zasévat a zalévat s láskou a vytrvalostí, aniž bychom se nechali odradit.

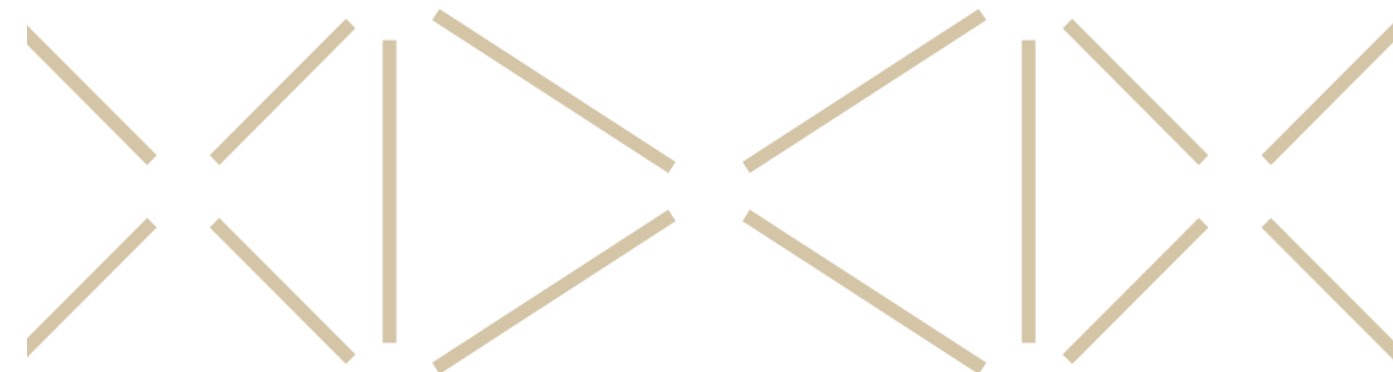
Bůh od nás žádá, abychom nabídli to málo, co jsme a co máme. Vzpomeňme si na pět chlebů a dvě ryby: v Ježíšových rukou se staly pro zástupy hojným pokrmem (srov. Mt 14,13-21). Stejně je to i s naším úsilím ve víře: pokud ho svěříme Pánu s velkorysým srdcem, on ho rozmnoží a učiní plodným způsoby, které si ani neumíme představit. Proto nikdy nesmíme ztratit důvěru. Bůh jedná, i když nevidíme okamžité výsledky. Historie vašich svatých nás o tom učí: vzpomeňme na vytrvalost Jana Nepomuckého a mnoha dalších svědků víry ve vaší zemi. Jejich životy nám ukazují, že ten, kdo důvěřuje Bohu, nikdy nezůstane opuštěn, ani v čase zkoušky, jakou je pronásledování.

Kráčejme společně, pastýři a lid, po této krásné cestě víry. Podporujme se navzájem a svým životem se stávejme svědky pokoje a naděje ve světě, který je tolik potřebuje, a to i v Evropě. Naše víra není jen pro nás, ale je to dar, který máme radostně sdílet.

Svěřuji vaši pouť Panně Marii, Matce naděje, abyste byli posíleni ve víře, naději a lásce. Ze srdce žehnám vám všem i vašemu národu. A prosím vás, modlete se za mě.

Vatikán, 26 března 2025

papež František ●

Kalendář akcí

čt	1. 5.	Mše svatá za rodiny	15:00	Roztěž
so	3. 5.	Mše svatá fatimská	8:00	Matka Boží
so	3. 5.	Setkání Slunečního kmene a Concordie	9:00	Sedlec
po	5. 5.	Mše svatá, za charitu	16:15	Matka Boží
út	6. 5.	Uzávěrka zpravodaje		
út	6. 5.	Mše svatá pro děti	16:00	Matka Boží
čt	15. 5.	Vernisáž výstavy u příležitosti oslav 30. let v UNESCO	18:00	Sv. Barbora
so	17. 5.	Setkání Slunečního kmene a Concordie	9:00	Sedlec

SLAVÍME VELIKONOCE

13. 4. | Květná neděle

9:00 kostel sv. Jakuba

11:00 Třebonín

18:00 kostel Matky Boží Na Náměti

17. 4. | Zelený čtvrtek

18:00 kostel sv. Jakuba

18. 4. | Velký pátek

15:00 kostel sv. Jakuba

21:00 pašijový příběh

Terasy parku pod Vlašským dvorem
se stanou dějištěm Kristova
odsouzení, strastiplné cesty na popraviště
a smrti, která navždy změnila celý svět.

19. 4. | Bílá sobota - Velikonoční vigilie

20:30 kostel sv. Jakuba

20. 4. | Zmrtvýchvstání Páně

9:00 chrám sv. Barbory

11:00 Třebonín

18:00 kostel Matky Boží Na Náměti

21. 4. | Pondělí velikonoční

8:00 Chlístovice

9:00 kostel sv. Jakuba

11:00 Paběnice

Římskokatolická farnost
arciděkanství Kutná Hora

VÝSTAVA

UMĚNÍ ŽÍT

15 / 05 — 31 / 12

Římskokatolická farnost
arciděkanství Kutná Hora slaví
spolu s celým městem 30. výročí
zapsání chrámu sv. Barbory na
seznam UNESCO.

Výstava fotografií představuje nejen nádhernou
architekturu chrámu, ale také jeho současné
využití a život v něm.

Vernisáž:

15 / 5 / 2025 — 18:00
chrám sv. Barbory

CHRÁM SVATÉ BARBORY

 Římskokatolická farnost
arciděkanství Kutná Hora

UNESCO
SPOJUJE UNESCO
UNITES